

ad § 33.

Bestemmelsen i denne § er i det Væsentlige hentet fra Landsthingets § 38.

En Bestemmelse om, hvilke og hvormange Brandredskaber samt af hvilke Dimensioner osv. disse skulle være ved enhver Sprøite, cfr. Landsthingets § 39, har man ikke troet at burde optage i Loven, da Afgjørelsen heraf væsentlig er afhængig af og maa læmpes efter Forholdene paa de forskjellige Steder; hvorfor det hele Forhold ogsaa vil være at ordne ved de i Paragrafen nævnte særlige Regulativer. I andet Fald vilde man ikke engang senere være istand til at foretage saadanne Forandringer hert, som Erfaringen maatte vise at være hensigtsmæssige, uden ad Lovgivningsveien, hvilket dog ikke kan være ønskeligt.

ad §§ 34—36.

Disse §§ svare til de tidligere af Landsthinget vedtagne §§ 40—43.

ad § 37.

Bestemmelserne i denne § fandtes i de af Landsthinget tidligere vedtagne §§ 45, 49 og 55. Af Udvalget i Folkethinget var foreslaaet at tilføie en Bestemmelse om, at der ved hver Sprøite skulde ansættes som fast Mandskab en Sprøitemester og en Straalemester, hver med en Stedfortræder, og at der skulde tillægges dem Betaling hver Gang, de gjorde Tjeneste ved Ildbrand. Denne Tilføining har Ministeriet fundet mindre heldig, da det maa blive at afgjøre under de specielle Regulativer, hvilket fast Mandskab der skal ansættes ved enhver Sprøite, saa meget mere, som dette iblandt Andet ogsaa beroer paa Sprøitens Dimensioner. Hvis der overhovedet skal gives det faste Sprøitemandskab Betaling for dets Tjeneste, medens det øvrige Mandskab ikke faaer Noget, er det vist ogsaa rigtigere at belønne det paa den Maade, der er tilfugt i Udkastets § 50, end ved at give Betaling for hvergang det gjør Tjeneste, da saadan Betaling ordentligviis ikke forud kan bestemmes, hvis den ikke skal afmaales alene efter Tiden, der er medgaaet, hvilken Beregningsmaade dog næppe vilde være hensigtsmæssig.

ad § 38.

Denne § svarer i det Væsentlige til Bestemmelserne i § 12 i Fdg. om Brandvæsenet paa Landet af 29de Febr. 1792, og til den af Landsthinget tidligere vedtagne § 46. Forsaavidt Udvalget i Folkethinget ved en forandret Redaction af Paragrafen havde tilfugt en Lempelse i Bestemmelserne om Forpligtelsen til at tilvejebringe nye Vandsteder, hvor der i Ildbrandstilfælde fattes Vand til Ildens Slukning, har Ministeriet ikke troet at kunne gaae ind paa denne Forandring, hvorved man utvivlsomt vilde komme ind paa en Tilstand, der var endnu mindre tilfredsstillende end den nuværende. Derimod har man anseet det fornødent at tilføie en yderligere Bestemmelse om, at den fornødne Plads til saadanne Vandsteder, hvis vedkommende Eier ikke maatte være villig til at afstaae den, kan fremtvinges ved Expropriation, imod Erstatning efter de almindelige Regler om Afstaaelse af Eiendom til offentligt Brug. Ministeriet er blevet foranlediget til denne Tilføining derved, at det har viist sig, at det i et Tilfælde, hvor Anlæggelsen af et offentligt Vandsted fra alle Sider var anseet nødvendigt og blev ønsket af den vedkommende Byes samtlige Beboere, blev umuligt at gjenneføre Foranstaltningen, fordi der kun var een Plads, som egnede sig dertil, men som den vedkommende Besidder negtede at afstaae, medens den bestaaende Lovgivning ikke indeholder nogen Hjemmel til at fremtvinge en saadan Afstaaelse.

ad § 39.

Optaget efter den forrige § 44, som med en mindre væsentlig Forandring svarer til den af Landsthinget tidligere vedtagne § 48.

ad § 40.

Denne § svarer til den af Landsthinget tidligere vedtagne § 47.

Det er, siden Sagen forrige Gang foreslaae Landsthinget, fundet billigt, at Steder under en Værdi af 200 Rd. skulle være fri for at anstaafe Brandredskaber.

Forsaaavidt der har været Spørgsmaal om at lade de foreslaaede Brandspande falde bort, synes dette dog ikke at burde billiges. Ganste